

גנזי המלך

קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת **ארבע נופות** 49

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"ויזעק זעקה גדולה ומרה"

חומרת המצער חברו, מתוך הרצאה של הרב אמנון יצחק

'כמו ששנינו (מ"ר שמות פרשה א פסקה א) חמש עבירות עבר עשו הרשע באותו היום: בא על נערה המאורסה והרג את הנפש וכפר בתחיית המתים וכפר בעיקר וכזה את הבכורה ועוד שתאב מיתת אביו וביקש להרוג את אחיו שנאמר: "ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי" (בראשית פרק כז) וגרם ליעקב לברוח מאבותיו. והלך אף הוא אצל ישמעאל ללמוד ממנו תרבות רעה ולהוסיף על נשיו, שנאמר: "ויגלה עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת פת ישמעאל" (בראשית פרק כח).

אדם גם כזה, שנכנס לקבל ברכה מאביו, שביזה את הבכורה ומכר אותה בניזיד עדשים. כשהוא רואה סיר עם עדשים, הוא מבקש לאכול כמו גמל: "ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה" (בראשית פרק כה), יציקת הסיר ישר לתוך הגרון. כזה בעל תאוה הוא היה. מאדם גם כזה לא היינו מצפים שהוא יצחק צעקה גדולה ומרה. אבל ברור מכאן שהוא האמין מאד בברכת אביו הצדיק יצחק וכשהוא ראה שהקדים אותו יעקב, הוא צעק צעקה גדולה עד מאד.

אם מרדכי זעק זעקה גדולה ומרה על גזירת הכליה ואברך כל האומה היהודית הישראלית ביום אחד, אזי, הזעקה של עשיו היתה בדיוק באותו שעור, כי עשיו הבין שהוא הפסיד לו ולזרעו ולזרע זרעו עד עולם את הברכה הנצחית, בגלל שלא עצר את תאוותו לנזיד עדשים. כזאת היתה הזעקה שיצאה מלבו. והוא לא היה ילד כשבכה "וישא עשו קלו ויבך" (בראשית פרק כז), הוא היה בגיל 63 באותה שעה.

והקב"ה שאין בפניו ותרנות, שילים ליעקב מידה כנגד מידה. אבל יעקב אבינו לא היה אדם שכל זה, שהרי רבקה אמנו היא שלחצה עליו ללכת לקבל את הברכות. היא ידעה בנבואה שהוא צריך להתברך. והוא התוכח עם אמו ואמר לה: "אולי ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעטע" (בראשית פרק כז).

המשך בעמ' 6 <<<

נחלתו, חציה בעבר הירדן וחציה בארץ כנען. בנימין גרם לשבטים ליקרע, עמד בן בנו ופרע לו, שנאמר: "ויקרע מרדכי... וגו'".

היה גם דמיון בעצם מהות הדבר. כמו שכל הקריעה של מרדכי היתה רק לאיים ולצער אותם, כי כל עיקר גזירת המן לא באה מהקב"ה, אלא לפנים, כדי לצער ולעורר את עם ישראל, כדי שישבו בתשובה. שהרי הקב"ה באמת לא החליט שהגזירה היא 'כדם', אלא הפחידם כדי לעוררם. כך גם בקריעה של האחים, כל כונתו של יוסף לא היתה, אלא לצערם לאותה שעה, מתוך רחמנות ומניעים

טהורים, כדי שלא יענשו בעולם הבא ויתנקו ע"י יסורים בעולם הזה.

רואים מכאן שצער אפילו שלא באשמת המצער, יכול לגרום צער דומה לצאצאיו, אם לא לו, באופן ישיר. זוהי גם הכונה ב"ויצעק צעקה גדולה ומרה" צעקה אחת שגרם יעקב לעשיו, נפרעה לבניו ב"ויצעק זעקה גדולה ומרה" אצל מרדכי. ללמדך שאין ותרנות לפני הקדוש ברוך הוא.

ומה, אם גרם יעקב אבינו, שעשיו יצעק צעקה גדולה ומרה? מי הוא זה ואי זהו עשיו הצעקן הלזה? כשעשיו בא לקבל את הברכות, התברר לו שיעקב אחיו הקדים אותו ולקח את הברכות, "ויאמר עשו אל אביו הברכה אחת הוא לה אבי ברכני גם אני אבי וישא אחת עשו קלו ויבך" (בראשית פרק כז). עשיו הרשע, איש גס, שבאותו יום הספיק לעבור חמש עבירות קשות מאד,

כמה דברים בנוגע לצער. מה זה לצער יהודי. כתוב: "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו ... ויצעק זעקה גדולה ומרה" (אסתר פרק ד). על מה זועק מרדכי? הוא שמע את הגזירה הנוראה "להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד". ובמדרש מובא: "ויצעק זעקה גדולה ומרה" אמר ר' חנינא רבה: .. צעקה אחת צעק עשו מפני יעקב, שנאמר: "כשמע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאד" (בראשית כז לד) והיכן פרע לבניו? כאן, "ויצעק זעקה גדולה ומרה" (מדרש פנים אחרים נוסח א פרק א).

בנימין, שגרם לאחיו לקרוע את שמלותם, כמו שכתוב "ויקרעו שמלתם" (בראשית פרק מד) לפיכך נפרע לבניו לקרוע את בגדיהם. מרדכי קורע את בגדיו, ככתוב: "ויקרע מרדכי את בגדיו", כי הוא מזרעו של בנימין. ולמה הגיע מרדכי לידי קריעת בגדיו? משום שאבי שבטו, בנימין, לפני דורות, גרם לקריעת שמלותם של אחיו השבטים. והלא בנימין לא היה אשם בזה, שהרי הגביע ניתן בשקו ע"י יוסף, שאמר למנשה בנו, להכניסו באמתחת בנימין. וכשנתגלה הגביע באמתחת בנימין, האחים שראו זאת, קרעו את שמלותם. אך מכל מקום, כיון שנתגלגל על ידו צער לאחים, נפרע מבניו צער זה.

גם מנשה שקיים מצות כבוד אב, בהכנסת הגביע לאמתחת בנימין ושלא ברצונו ובכך גרם לקריעת בגדי השבטים, אעפ"י שהיה רק גרמא בניזיקין - נקרעה נחלתו.

וכך כתוב במדרש פנים אחרים (נוסח א פרק א): "ויקרע מרדכי את בגדיו" ר' פנחס בשם ר' אושעיא אמר שבטים גרמו לאביהם ליקרע, שנאמר: "ויקרע יעקב שמלתיו" (בראשית לז לד) והיכן נפרע להן? "ויקרעו שמלתם" (בראשית מד יג). מנשה גרם לשבטים ליקרע, לפיכך נקרעה

שו"ת 'חברותא'

גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת ה'דף היומי', עם ביאור 'חברותא'. מכיון שמדור זה נועד לעורר לב הלומדים לאפשרויות בירור ספיקות הלכתיות בדפים הנלמדים במסגרת ה'דף היומי', לכן למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בה לפסיקת הלכה

מצוה.

ביאור דרשת רבי יוחנן

וראו לסיים בביאור דברי רבי יוחנן, שיש לשאול, לאחר שאמר 'סוף אדם למות וסוף בהמה לשחיטה', למה הוסיף ואמר 'והכל למיתה הם עומדים', שלכאורה אינו מובן לאיזה צורך כפל לומר כן. ובספר 'אור החמה' (להגר"ז קרוזר שליט"א) כתב על דרך הדרוש, שכונת רבי יוחנן היא לעדיפות מסוימת שיש במיתת בהמה על מיתת האדם, שהרי הבהמה מיתתה בשחיטה, שמברכים עליה ברכת השחיטה ואילו האדם מיתתו היא על ידי מלאך המות, בלא ברכה. ולכן הוסיף רבי יוחנן ואמר 'הכל - למיתה הם עומדים', להורות לנו שמיתה אינה רק בסוף החיים, אלא בכל יום ובכל רגע שעובר הוא מיתת היום והרגע שעבר. ולכן, 'אשרי מי שגדל בתורה ועמלו בתורה', שממית את הימים והרגעים של חייו, באהלה של תורה. ואדם זה יש לו עדיפות על מיתת ימי הבהמה, שהרי על מיתת הימים שלו הוא מברך בכל יום 'לעסוק בדברי תורה' ושאר 'ברכות התורה'. ועליו אמר שלמה המלך, שטוב לו 'יום המות מיום הולדו'. כי טוב לו לאדם יום ש"המית" אותו על ידי עמל התורה, מיום חדש שנולד, שאינו יודע, אם יזכה להמית גם יום זה בעמלה של תורה. ■

מערכת חברותא מייוחד לגנזי המלך

ובית מדרשו בטבריא).

דעת הגאון רבי שלמה קלוגר

מתבאר, לכאורה, על פי פירושו של ה'פני יהושע', שראוי לעשות סעודת מצוה אף בסיום ספר של כתובים, כהנהגת רבי יוחנן. וכן מבואר בתשובות 'האלף לך שלמה' להגאון רבי שלמה קלוגר (סימן שפ"ו), שכתב לענין סיום שנוהגים הבכורים לעשות בערב פסח, שאפילו על סיום ספר מנביאים או כתובים, יכולים לעשות 'סעודת מצוה'. והוסיף, שאפילו על למוד של בקיאות יכול לעשות 'סעודת סיום'.

דעת הגר"מ פיינשטיין

אמנם הגר"מ פיינשטיין זצ"ל ב'אגרות משה' (או"ח ח"א סימן קנ"ז ובה"ב סימן שפ"ו) כתב, שאין לעשות סעודת מצוה על סיום ספר מנביאים וכתובים אלא אם כן נלמד בעיון. ומפרש בדברי ה'פני יהושע', שאף רבי יוחנן היה עושה סעודה רק כשלימדו לתלמידים בעיון, בדרשת כל תיבה ופסוק. אבל בלמוד בבקיאות, בדרך שינון וכדומה, אין לעשות סעודת

ברכות דף י"ז ע"א

האם צריך סעודת סיום, לנביאים וכתובים?

שאלה: יש לי סדר קבוע ללמוד ספרי נביאים וכתובים, רצוני לברך, האם ראוי לעשות 'סעודת מצוה' בכל פעם שאני מסיים ספר, מנביאים או מכתובים:

תשובה: בדף י"ז ע"א מסופר על רבי יוחנן שהיה אומר בסיום ספר איוב: 'סוף אדם למות וסוף בהמה לשחיטה והכל למיתה הם עומדים. אשרי מי שגדל בתורה ועמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו וגדל בשם טוב ונפטר בשם טוב מן העולם. ועליו אמר שלמה: "טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הולדו" (קהלת ז'). ומפרש ה'פני יהושע' שרבי יוחנן היה רגיל לעשות סעודת סיום לאחר למוד ספר איוב והיה דורש דרשה זו בסעודת המצוה, (כדי להביא ראיה לדעתו שאיוב מישראל היה וכמבואר בבבא בתרא ט"ו א' דעת רבי יוחנן שאיוב מעולי גולה היה

מוסר השכל

גודלה של מצות 'מחצית השקל'

מעשה בענים מרודים, שחסכו פת מפיהם לאחר הצום, כדי לקיים מצות 'מחצית השקל'

לפני קריאת המגילה.

בשמוע ר' ישראל את הדברים אמר: "ראו עד כמה מגיעה אהבתם של ישראל לאביהם שבשמים, שמוכנים לוותר על פת במלח לאחר הצום, כדי לקיים מצותו יתברך. ■

ענה האב לכן ואמר: "הלא לצאת ידי הסעודה שאחר הצום, נוכל להסתפק בכל שהוא ומוטב לנו לחסוך את מעט הפרוטות שאספנו, לשם קיום מצות 'מחצית השקל'

ספרו תלמידי רבי ישראל סלנטר: פעם אחת נקלעו שני ענים, אב ובנו גולים נורדים מעיר לעיר לבית המדרש והיה זה ביום תענית אסתר. אמר הבן לאב "תן לי מעט כסף שאספנו לקניית מזון טוב וטעים לסעוד את לבנו אחר הצום".

תפילה

הרופא לשבורי לב

אין תפלתו של אדם שלמה, כאותה תפילה שהוא מתפלל מתוך הצרה והדוחק

הרב יוסף ירושלמי

מיוחד לגנזי המלך

"הרפא לשבורי לב ומחבש לעצבותם"

כתב רבנו בחיי (שמות ב, כג) על הפסוק: **"וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבֶדְךָ וַיִּזְעְקוּ וַיַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹקִים"**, בא ללמדך שאין תפלתו של אדם שלמה כאותה תפילה שהוא מתפלל מתוך הצרה והדוחק, שהיא יותר מתקבלת והיא העולה לפניו יתברך וכן תמצא ביונה הנביא ע"ה שאמר: **"בַּהֲתַעֲטֹף עָלַי נִפְשִׁי אֶת ה' זָכַרְתִּי וַתְּבוֹא אֵלַי תַּפְלְתִּי אֶל הַיִּכַל קָדְשְׁךָ"**, הבטיח הנביא שהתפלה שהיא מתוך צער ועטיפת הנפש היא הנכנסת לפניו, אל היכל קדשו יתברך.

"הרפא לשבורי לב.."

ביאר ר' בונים מפשיסחא: אף על פי שכתוב (תהילים פרק לד) **"קָרוֹב ה' לְנַשְׁפָּרִי לֵב.."**, אלא מרפא שלא תהיה העצבות שורה על הלב השבור וישאר לב שבור מתוך שמחה. וידועה האימרה החסידית: **"אין שלם כמו לב שבור"**.

אלמנה וכו'. אבל כשירצה הקב"ה לברך צמח האדמה, המטר בא מן השמים שהם מים זכרים ומיד הארץ מעוברת ומצמחת זרע של ברכה, שנאמר: **"יִפְתַּח ה' לְךָ אֶת אוֹצְרוֹ הַטּוֹב אֶת הַשָּׁמַיִם"** (דברים פרק כח), ע"כ.

"...לִבְנֵי עָרֵב אֲשֶׁר יִקְרְאוּ"

כתב רש"י: העורב אכזרי על בניו ומניחם ואינו מאכילם והקב"ה מזמין להם יתושים מתוך צואתם ונכנסים לתוך פיהם. ובפ' הרד"ק כתב: לפי שבני העורב לבנים בשעת לידתם, אמותיהם מניחות אותם כי יחשבו שאינם בניהם והקב"ה מזמין להם את מאכלם. והנה הקב"ה עוזר בזה לחלשים ולחסרי ישע וכו' וכן עושה ויעשה לישראל שהם נטושים בגלות בחוסר כל.

"רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאֵיו אֶת הַמִּיחֲלִים לְחַסְדּוֹ"

כתב הרוקח: **"אֶת"** לרבות כל הנשמעים להם. וכן כתב **"אֶת"** יראיו לרבות **"וּלְחֻשְׁבֵי שְׁמוֹ"**. שחשב לעשות מצוה וכמבואר במסכת קדושין (מ). **"לִירְאֵי ה' וּלְחֻשְׁבֵי שְׁמוֹ"** (מלאכי פרק ג), מאי **"וּלְחֻשְׁבֵי שְׁמוֹ"**, אמר רבי אסי: אפילו חישב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה. ■

"...המכין לארץ.."

כתב רבנו בחיי (דברים יא, יז): ודע כי נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע מניין בא המטר (במסכת תענית דף ט/ב). רבי אליעזר אומר: כל העולם כולו ממימי אוקינוס הוא שותה, שנאמר: **"וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה"** (בראשית פרק ב). רבי יהושע אומר: ..ממים העליונים הוא שותה, שנאמר: **"לְמַטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מַיִם"** (דברים פרק יא). וכל אחד יש לו ראיות חזקות וכו', דברי חכמים - אלו ואלו דברי אלקים חיים.

ואפשר שנאמנו דברי שניהם, כי לפעמים המטר יורד מן השמים כלומר ממים העליונים ולפעמים ממי האוקינוס שהם מים תחתונים ואותן המים העולים ממי אוקינוס אינם נקראים מטר, אלא גשם, מלשון גשמיות ודבר גופני. ואילו אותם המים הבאים ממים העליונים נקראים בשם שניהם, בלשון מטר ובלשון גשם.

ומצאתי בפרקי דרבי אליעזר (פרק ה') סיוע לדברים הללו, שכתב שם: העבים שואבין מן התהומות, שנאמר: **"מַעְלָה נִשְׁאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ"** (תהילים פרק קלה) ובכל מקום שמפקיד להם המלך, הם מגשימים ומיד הארץ היא מעוברת וצומחת כאשה

תוכחה

שאור ודבש

צריכים להיות בשמחה, אבל צריכים לדעת גם לכעוס

יוסף חיים? האם בזמנו של רבנו יוסף חיים העיו מישהו מיהודי עירק לחלל שבת כמכוס? ואם יש בכס זיק של כבוד והערכה לרבינו יוסף חיים, איך לא תבושו לבעוט כ"כ במסורת אבות ולסור מדרך ישראל סבא?"

ליר רבינו נצב באותה שעה החכם המקובל רבי סלמאן מוצאפי זצ"ל, איש שיבה, אשר למשמע דבריו הנוקבים התייפח ונתן קולו בככי ויללה, שזיעזעו את כל הנוכחים. האנשים החילונים כבשו פניהם בקרקע מרוב בושה וכלימה והמעמד כולו הפך לחרדת אלקים. (מתוך

הספר 'זאת ליהודה') ■

פניו ברדתו מן המטוס בנתב"ג. בבואם מצאו קבוצה נוספת של עסקני צבור חילוניים, נציגי 'ארגון יוצאי עירק' ושאר מוסדות, שבאו ג"כ לחלוק כבוד לעולה החשוב ולברכו לרגל עלייתו ארצה.

ברגעים שהמתינו לנחיתת המטוס, פנה רבנו באומץ רוחו אל אותם עסקנים ויסר אותם "התאספנו פה לתת כבוד ויקר לנכדו של רבנו יוסף חיים זצ"לה, שהיה רבם ומאורם של כל יהודי בכל ומפיו כולנו חיים ומימיו אנו שותים עד עצם היום הזה. ואני שואל אתכם בפשטות: מה לכם פה? מה לכם ולרבנו

הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, ראש ישיבת 'פורת יוסף', אומר, שהשאור הוא הכעס ואילו הדבש הוא הסברת פנים. יש כאלה שכל הזמן כועסים וזה לא טוב ויש כאלה שכל הזמן שמחים וגם זה לא טוב, כי לפעמים צריך לכעוס, כמו על עוברי עבירה ולהוכיח אותם ולכן - אדם שהוא כל הזמן 'שאור' - כועס, או כל הזמן 'דבש' - שמח, אי אפשר להקטיר ממנו, **"כִּי כָל שֹׂאֵר וְכָל דְּבֵשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לֵה"** (ויקרא פרק ב).

בשנת תשל"ב עלה ארי מבבל, הוא נכדו השריד של ה'בן איש חי', החכם הישיש רבי דוד חיים זצ"ל מבגדר, בן בנו של רבי יעקב חיים זצ"ל. כאשר נודע על בואו יצא רבנו מירושלים, בראשות קבוצה נכבדה של חכמים ורבנים נשואי פנים מן ישיבת 'פורת יוסף', כדי להקביל

פרשת ויקרא

"והנותרת מן המנחה"

מרדכי למד בשעה הקשה ביותר הלכות קמיצה, כי ממנה לומדים שהאיכות חשובה מהכמות

הרה"ג שלמה לוינשטיין
מיוחד לגנזי המלך

ויקרא אל משה ויבדור ד' אָליו...
(ויקרא א', א')

אומר בעל הטורים: 'אל"ף דויקרא זעירא, שמשה היה גדול ועניו לא רצה לכתוב אלא "ויקר" כאלו לא דבר הקב"ה עמו, אלא בחלום, כדרך שנאמר בבלעם (במדבר כ"ג, ד') כאלו לא נראה לו השם אלא במקרה ואמר לו הקב"ה לכתוב גם האל"ף. ושוב אמר לו משה, מחמת רוב ענוה, שלא יכתבנה, אלא קטנה יותר משאר אלפיי"ן שבתורה וכתבה קטנה'.

אומר בעל הקב הישר' (פרק ז'): 'על כן יראה החכם ויחכם וישים לבו להבין ולהשכיל העון והעונש. במה יתגאה? אם יתגאה בעושר - הלא הקב"ה "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נָאם ה' צְבָקוֹת" (חגי פרק ב) ובידו יתברך ליקח העושר כהרף עין, כמו שראינו שכמה עשירים נהרגו בעבור עשרם, שנתנו עליהם האורבים עיניהם לרדוף אחריהם והיכו אותם מכות מות ויסרו אותם ביסורים קשים, עד שיצאה נשמתם מכח ההכאות והפצעים. ומהם גם כבורה לא היתה להם, זהו ענין רע להם.

כי ראינו בחוש, שהרבה אנשים הלכו בזה הדרך ואין שטן ולא שום פגערע מגיע אליהם. רק לזה העשיר, הנאבד בעושרו, בר מינן. ולמה לא ישים האדם על לבו, כי הרבה אנשים, שטרחו ויגעו, לא נתנו שינה לעיניהם, ביום אכלם החורב וקרח בלילה והולכים בחושך, בגשם ובשלג, עד אשר עלתה בידם להשיג איזה קרן, למאה או לאלף, או יותר ובזה העת אשר צריך לשמוח בחלקו ולפנק ביגיע כפו, פתע פתאם בא אליו המות ומוכרה להפרד מכל וכל והוא הולך לעולמו, משאיר לאחרים כל עושרו, מה שטרח והיה מאסף ממון וקיבץ פרוטה יד על יד, עד שהביאו לסך מסוים בזיעת אפו ועזב לאחרים, ביד איש אחר.

ולפעמים אשתו נוטלת ממונו עבור כתובתה ואחר מיתתו היא נישאת לאיש אחר ונותנת לו כל הממון שלה. ובניו הולכין יחפים ובגדים שלהם המה

בלמודו, הרי הוא נותן כח לסטרא-אחרא וכל סטרא דקדושא, בורחים מעליו'.

ואיתא בספר 'גבעת-המורה': 'מעשה בחסיד אחד שהלך בדרך ונזדמן שהלך עמו אליהו הנביא, זכור לטוב. ופגעו בנבלה אחת מושלכת בדרך והיתה הנבלה מסרחת סרחון גדול, עד שהניח החסיד ידו לחטמו מפני הסרחון; ואליהו הנביא הלך קרוב להנבלה ולא חש כלל. דהו אזלו, פגע בהם אדם אחד מרחוק, שהלך לקראתם והליכתו היתה בגאווה והיה מתפאר ומתייחר ולמרחוק שם אליהו הנביא את ידו על חטמו. ושאל אותו החסיד: מדוע לא שם אדוני ידו על חטמו אצל הנבלה? והשיב לו אליהו הנביא: זה הסריח יותר מהנבלה, כי הנבלה, כיון שאדם נוגע בה, הוא טמא עד הערב, אבל הנוגע בזה האדם - מקבל ממנו טומאות חמורות'. עכ"ל.

"...אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרֶן לַד'..."
(ויקרא א', ב')

אומר רש"י: מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל.

ביאר ה'חפץ חיים': אדם חייב להתנהג בצורה שיהיה בטוח שלא התערב בכספו ולו החשש הרחוק ביותר של גזל, כפי שאדם הראשון, ע"י היותו יחידי בעולם, היה בטוח שחפציו נקיים מגזל. כי לפעמים אדם נותן, משום שהוא מתבייש לסרב ומי שלוקח ומקבל ממנו, נכנס לחשש גזל. ה'חפץ חיים' עצמו היה מחושב מאד בגדריו וחששותיו שלא להכשל בספק גזל.

מעשה שרצו לתת לו ניר לכתובה ולא רצה הח"ח לקבל, עד שנאותו לקבל שתי פרוטות עבורן. הח"ח נימק באומרו שמשתי פרוטות גזל, עלול להיווצר מלאך חבלה, שבכחו להפוך על פניהן, את כל חומותיה של פטרבורג.

"וְאִם לֹא תִגְיַע יָדוֹ דֵּי שֶׁה וְהִבִּיא אֶת

קרועים ובלוים ואין לבניו שום הנאה מממון אביהם והמה רואים, שאמם יושבת ואוכלת ושותה עם איש אחר ומתענגת עם בעלה השני והיתומים מבעלה הראשון המה יושבים בין תנור וכיריים ומביטים וצופים ורואים, שאמם יושבת ומתעדת בבשר ויין ושאר מעדנים והלואי יושג להם, שיורי מאכליה. והבנים, אז תתאנה לבם על זה ואומרים זה לזה: הלא כל העושר והממון מאבינו היה ואין בידינו להציל.

ואם כן, אם יזכור האדם על מידה הזאת, אשר יוכל קרוב להעשות כן, בגזירת המלך ממ"ה הקב"ה; וכאשר בעיני ראיתי, שהרבה ילדים, שנתגדלו בתענוגים ונהפך עונג, לנגע וצרות ותלאות ואחר מות אביהם הולכים וצועקים על קבר אביהם ואין מושיע להם, כי המתים טרודים ליתן דין וחשבון על החטאים ופשעים. כל זה ישים האדם אל לבו - בודאי אל יתגאה בעושרו.

ואם הוא חכם, שמתגאה בחכמתו, יחשוב בלבו: מה יתרון להחכם בחכמה? וחכמת עולם הזה, הלא אין שום אדם ניוון ונתפרנס בחכמה, רק בסבה אשר נתן לו הקב"ה, איך להמציא מזון לביתו ולא בהונאת חברו! על כן צריך האדם לשום אל לבו, כי פתאם יבוא היום אשר תופר חכמתו, הוא העת אשר יפול למשכב ודעתו אינה, מחמת כבד החולי, אשר נער קטן יחכם ממנו וחכמתו לא תצילנו ממלאך המות. הוי הוי, מה יתרון לחכמה כווי! על כן יראה האדם - שלא יתגאה בחכמתו.

ואם יתגאה האדם בלמוד תורתו, אשר לבו שנון וחרף וחרוד ומחוכם בתורה, בעומק ורוחב ואין לו דמיון במחשבתו בדור הזה. לא יבין, שיש בדור הזה לומדים כמותו וגם כן, בעלי תריסין, בעלי ישיבה? מכל מקום נחשבו המה כנגד תנאים ואמוראים חכמי התלמוד, לקליפות השום. ובמקום גדולתן, שם היה ענותנותן, כאשר יבואר בכמה מקומות בתלמוד ובמדרש מגודל ענוות ראשונים וקדמונים ובעבור זה זכו לכתר תורה. ואם, חס ושלום, מתגאה האדם

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

אֲשָׁמוּ אֲשֶׁר חָטָא, שְׁתֵּי תַרְיָם, או שְׁנֵי בָנֵי יִנְהָ, לְה' " (ויקרא ה' ו'-ז')

"וְהִנּוּתַרְתָּ מִן הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קִדְשִׁים... " (ויקרא ב', ג')

זצ"ל, שבשעה שבה המן בצו המלך אחשוורוש להלביש את מרדכי בלבוש מלכות ולהוליכו רכוב על סוס בחרחובות העיר, לכבוד ולתפארת, מצא את מרדכי כשסביבו ישובים החכמים והוא מלמד אותם הלכות קמיצה (מגילה ט"ו). ומדוע מצא מרדכי לנכון, ללמוד הלכות קמיצה, דוקא בשעה כה קשה? אלא בקש מרדכי להטמיע בחכמים את הרעיון הנ"ל, שאמנם אנו מעטים מכל העמים, אבל אנו האכותיים וזה העיקר. וזהו שכתוב בהמשך המגילה (ו'), **"וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרַשׁ אֲשֶׁתּוֹ: אִם - מִזְרַע הַיְהוּדִים - מִרְדֵּכִי, אֲשֶׁר הִחְלוּת לְנַפְל לְפָנָיו, לֹא תִכָּל לוֹ, כִּי נִפְּוֹל תִּפְּוֹל לְפָנָיו"**

"כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַד' לֹא תַעֲשֶׂה חֶמֶץ כִּי כָּל שֶׂאֵר וְכָל דְּבֶשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ..." (ויקרא ב', י"א)

אומר ה'שער בת רבים': כל ענין המנחה מתיחס על תפילה, על עבודת ד'. **"כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַה' לֹא תַעֲשֶׂה חֶמֶץ"** כלומר ללא יצר הרע. ולמה הכונה **"כִּי כָּל שֶׂאֵר וְכָל דְּבֶשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַה'?"** השאור מתפיח את העיסה - והיא הגאווה. והדבש - הכונה למתיקות. שאם נותנים לך סוס לרכב עליו כיון שלמדת תורה, הרי שיש לך בכך מתיקות. והלא ד' רוצה ללמוד תורה לשם שמים ולא חפץ בתורה, שלא לשמה! ולכאורה יש קושיא: הרמב"ם אומר כשמלמדים ילד קטן מותר להרכיב אותו על סוס ולתת לו מיני מתיקה, כדי למשכו ללמוד

העולה על המזבח - היא - היא, העיקר. ולפי זה יובן המדרש ברות על הפסוק: **"וַתִּשָּׂאֵר הָיָא וְשְׁנֵי בָנֵיהּ"** (רות פרק א) זה נאמר, על נעמי ושני בניה. והשאלה איך היא יכולה 'להשאיר' אמר רבי חנינא במדרש, שנעשית היא כשיריים של מנחות. ומדוע דוקא של מנחות? כיון שרק אחד מת ונשארו שלשה, אז איך אומר הפסוק **"וַתִּשָּׂאֵר"**, הלא שלשה נשארו ורק אחד מת? אלא, שהאחד הוא האכותי והשלשה שנשארו, היוו את הכמות ולא את האכות.

במגילת אסתר כתוב: **"וַיִּקַּח הָמֵן אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּס וַיַּלְבֵּשׁ אֶת מִרְדֵּכִי..." (ו'), (א).** אומר הרב מאיר שפירא מלובלין

(במצות קרבן עולה ויורד) ואינו נפטר בעוף, או בקמח, אלא אם כן הוא עני. ואם הוא עני והביא כשבה או שעירה - לא יצא ידי חובתו. והטעם, לפי שאחר שריחם הקב"ה עליו ופטרם בכך, אינו בדין שידחוק עצמו להביא ביותר, ממה שתשיג ידו. ובזה יקנה כל מבין עצה, לבלתי עשות הוצאות ביותר מן הראוי לו לפי ממונו, למען כי בו סבה לגזול את הבריות, כשמבקש למודו ואינו מוצא.

ידוע שיש בדברי חז"ל ג' טעמים, למה נבחרו דוקא הבהמות לקרבנות ולא החיות:

הטעם הראשון - מפני שהחיות אינם מצויים בישוב ולא הטריח הקב"ה את האדם למצא בעירות ובמדרות, להביא החיה. ולכן יקריבו בהמות בלבד המצויים אצלם בישוב.
הטעם השני - דכתיב "וְהָאֱלֹקִים יִבְקֹשׂ אֶת נִרְדָּף" (קהלת ג', ט"ו) והבהמה תמיד 'נרדפת' מן החיה, אבל החיה 'רודפת', לכך לא חזר בה השי"ת.
הטעם השלישי - מפני שיש לחיה, גסות רוח. מה שאין כן, מין הבהמה.

וכתבו המפרשים: אע"פ שיש בזה ג' טעמים מכל מקום הטעם השלישי הוא העיקר. והראיה מן העתיד, דכתיב: **"וַיָּגֵר זָאֵב עִם פֶּשֶׁשׁ... וְעִגְלָ וּכְפִיר וּמְרִיא יַחְדוּ וְנֶעַר קִטָּן נִהַג בָּם: וּפְרָה רֹבֵב תִּרְעֶנָּה יַחְדוּ יִרְבְּצוּ יִלְדִיהֶן וְאַרְיֵה פִּקְדָן יֵאָכֵל תִּבְּוֹן..." (ישעיהו י"א ו'-ז')** דנמצא: הם מצויים בישוב וגם אין רודפים עוד ועכ"ז לא נבחרו לקרבנות, אלא מיני בהמה. ולא הוכשרו החיות.

ובזה פירשו ז"ל: **"לֵב נִשְׁכָּר וְנִרְדָּף אֱלֹקִים לֹא תִבְּוֹן"** (תהילים נ"א, י"ט), שאתה אוהב השפלים. והוכחה לזה **"הִיטִיבָה בְּרִצּוֹנָהּ אֶת צִיּוֹן תִּבְּוֹנָה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם"** (תהילים נ"א כ'), שבאותו זמן, יהיו החיות מצויים וגם אינם רודפים, עכ"ז **"אִז תִּחְפְּצֵן זִבְחֵי צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל אֲז יַעֲלֶוּ עַל מִזְבְּחֶךָ - פְּרִים"** ולא חיות כלל.

"ויזעק זעקה גדולה ומרה"

>>> המשך מעמ' 1

והבאתי עלי קללה ולא ברכה (בראשית פרק כז) ואמו מכריחה אותו ללכת בטענת **"ותאמר לו אמו עלי קללתך בני"** (שם). בלית ברירה הוא הולך וכדרך הוא מתעלף ושני מלאכים מסייעים אותו להוליכו. אם כן, כמה הוא אשם? ועוד, כשיצחק מתוודע לאמת שבא יעקב ולקח את הברכה ולא עשיו, הוא הוסיף ברכה על הברכה שנתן לו ואמר **"צם ברוך יהיה"** (שם), מכיון שהביין שזה נגזר משמים. אז בעצם יעקב לא חטא כלל משום צד ועוד קיים מצות כבוד אם. אף על פי כן, כיון שהתגלגל על ידו שמישהו יצטער - נגרם לו במידה כנגד מידה, שזעקו מזרעו אחריו, באותו שעור של זעקה. מסקנה: לצער אדם, גם רשע, אפילו שלא במתכוון וללא אשם ואפילו לשם מצוה נפרעים ממנו על זה. אדם הגורם צער לעבדי ה' יתברך, ליראיו ולחושבי שמו - עונשו גדול על אחת כמה וכמה.

משה רבנו ע"ה, לפני פטירתו בקש סליחה מעם ישראל ואמר להם **'הרבה צערתי אתכם על התורה ועל המצוות ועכשיו מחלו לי'** (תנחומא ואתחנן פרק ו). ממי משה מבקש מחילה? מעם ישראל! וכמה ישראל ציערו את משה? 40 שנה רץ לפנייהם לשמשם, עושה את רצונם, והם טרחנים, סרבנים, ממרים את פיו, חשדוהו בדברים קשים, דברו אליו שלא כהוגן וכל מה שעשה למענם לא עזר, עד שאמר לישראל **"יַתְעַבְרֵי יְהוָה בִּי לְמַעַנְכֶם"** (דברים פרק ג).

משה התפלל מספר פעמים בשביל שש מאות אלף איש הגברים לבד מנשים וטף והצילם מכליה מ' פעמים. וכשהוא מתחנן לה' 515 תפילות כדי להכנס לארץ ישראל - אף אחד ממש מאות אלף, לא התפלל בעבורו. ולמרות זאת לפני שהוא נפטר הוא מבקש מחילה מעם ישראל, באם הוא ציער אותם. על מה? על שהיה מבקש מהם לשמור תורה ומצוות עפ"י ה' והרי הוא נביא ומחויב לבצע את שליחותו של הקב"ה. אעפ"כ לפני שהוא נפטר הוא מבקש מישראל שימחלו לו. אם כך משה רבנו, כמה צריך להזהר כל אחד בצערו של השני.

מדוע לא הודיע מרדכי הצדיק בעצמו, לאסתר המלכה, את הידיעה שקבל מאליהו הנביא, על אותו הסכם שנכרת בין המן ואחשוורוש, להשמיד את העם היהודי? כתוב בילקוט שמעוני אסתר

(פרק ג' רמז תתרנו): **'הה"ד ויהמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה'** ואחד מישראל בא והיה הולך לשושן ומבקש ליטרא של בשר, או שתי אגודות של ירק והיה פרסי בא וחונקו ואומר לו: למחר אני (חונקך) [הורגך] ומכובז את ממונך.. הפיל הקב"ה בכיה וערבוביא בתוך שושן, אשה הולכת לשטוח פירות, נופלת מן הגג ומתה, אדם הולך לשאוב מים מן הבור, נופל בו ומת, שנאמר: **"והעיר שושן נבוכה"** (אסתר פרק ג') כולם היו כפחד. הפרסים היו מקניטים את היהודים, מתעללים בהם ואומרים - מחר שוחטים אתכם, לוקחים לכם את כל הכסף. והלא אסתר שהיתה מלכה ומתוקף העובדה שיש בכחה לבוא לעזרת ישראל, היתה צריכה להיות הראשונה לדעת מכל אשר נעשה והלא היא קרובה ונאמנה למרדכי. למה מרדכי לא בא איתה בעצה וסיפר לה את שנודע לו מאליהו הנביא? מדוע דוקא היא האחרונה, שנודע לה רק ע"י נערותיה וסריסיה?

אלא יתכן לומר, שמרדכי היה מהסס לבשר לה בשורה כל כך רעה, מכיון שהיא עלולה לקבל הלם עד כדי אסון. כשם שבשורה רעה לא מבשרים לאדם בפתע פתאם, כדי לא לסכן את חייו והוא שידע את טוב לבה ומסירותה לעם ישראל, חשש לה ורצה שיתוודע לה הדבר, לאט לאט. ואכן, ברגע שנודעה לה הרעה ע"י נערותיה וסריסיה, הפילה את העובר שלה. רואים שכדי למנוע צער, אפילו ממי שיכול להציל את כל עם ישראל מסכנה, אם אפשר למעט בצער, או לדחותו, ראוי לעשות כן.

עוד מצינו, המלאכים שבאו להפוך את סדום, נענשו על שגילו מסתורין של הקב"ה. הם הודיעו לאברהם שנשלחו להשחית את סדום ועמורה, **"כי משחתים אנחנו את המקום הזה"** (בראשית פרק יט). הקב"ה לא גילה זאת לאברהם, כי אין לגלות את הפורענות אפילו רגע אחד לפני הזמן שנועד, כדי לא להוסיף צער. אם אפשר לדחות את הפורענות דוחים, לא מקדימים. כי מספיק הצער שיקבלו בשעה שיוודע להם ו'דיה לצרה בשעתה' ולמה להקדים אותה, אפילו ברקות ספורות?

עוד דוגמא: **"ויתרצצו הבנים בקרבה, ותאמר, אם פן, למה זה אנכי ותלך לדרש את יהוה"** (בראשית פרק כה), רבקה אמנו הלכה לבית מדרשו של שם לשאול על

ההריון המזור ה"ה"ד **"ויתרצצו הבנים בקרבה"**, עוברת על בתי כנסיות ובתי מדרשות יעקב מפרסם לצאת, עוברת על בתי עבודת אלילים עשו מפרסם לצאת' (ילקוט שמעוני ירמיהו א רמז רסא). למה לא שאלה את יצחק בעלה, שגם הוא היה נביא? אלא שרבקה הכירה את גדולת יצחק ויקר לה כבודו ולא רצתה לצער אותו ולגלות לו צרתה. למה להביא צער בלבו ולגרום לו שברון לב וחלישות הדעת, שתפילתו לא נתקבלה כראוי. לכן היא סובלת את הצער ומתמודדת עם הכל לברה.

בעל 'כל מבשר' שכותב את הדרשה הזאת אומר: מצאתי ב'שפתי חכמים' שמקשה שם, למה לא הלכה לשאול אצל אברהם? והוא מתרץ: יש לומר שהקב"ה סיבב כך, כדי להעלים מאברהם את ענין ההריון שלא יצטער אברהם, שהרי אברהם מת 5 שנים לפני זמנו כדי שלא יראה את עשיו יוצא לתרבות רעה ויצטער, כי ה' הבטיח לו שהוא ימות בשיבה טובה. ואם הוא היה יודע שעשיו יצא לתרבות רעה, הוא היה מצטער ונפטר שלא בשיבה טובה.

ועוד דבר מדהים: יצחק אבינו כשעלה על המזבח לעקידה, בן 37 שנים היה, התחנן ובקש מאביו אברהם - "אבא, בחור אני וחוששני שמא יזדעזע גופי מפחדה של הסכין ואני אצער אותך". אביו עוקר אותו, ידיו ורגליו עקודים לאחור עם צוארו, אבל הוא אומר: "אני בחור בעל כחות ואם אראה את הסכין, אני עלול לזוז". ואם הוא יזוז, הוא יפסל כקרובן, דבר שיגרום לאביו צער רב. לכן הוא מזהיר את אביו, "אבא, קח בחשבון שאני בחור".

אין ולא יכול להיות צער גדול יותר מזה, שבחור צעיר חשוב ויקר כיצחק אבינו, רגל במרכבה, מקריב את חייו. ובמיוחד באותם רגעים אחרונים ורגישים עלי אדמות, כשהוא נאלץ להפרד מן החיים ומן האושר הגדול, שהיה צפוי לו למלא את מקום אביו **"האדם הגדול בענקים"** (יהושע פרק יד), ביעור של עם ישראל והעולם כולו. אבל יצחק אבינו, בשעה הקריטית של חייו, על מה חושב? לא על עצמו ולא על חייו, אלא על אבא, שחלילה לא יצערו. כך היו כל מעשי האבות, גדולים וטהורים, אפילו בנסיגות הכי גדולים. אף שהיו בתוך צרה, שמרו על טהרת המחשבה, שלא יצטער מאן דהו על ידם ואפילו בשעת עשיית מצוה.

אם כן, למדנו, שצער זה ענין חמור מאד מאד. וכיצד אנחנו פותרים כל צער שאנו עושים, או גורמים לשני, "מגיע לו, זה ודאי משמים. ותאמין לי, הוא עוד יצא מזה כולו...!".

עמלק

"וצא הלחם בעמלק"

מדוע הנס לגבי עמלק, היה בדרך הטבע?
 על פי רבי משה יעקב הכהן רביקוב "הסנדלר" זצ"ל

עה.): 'פני משה כפני חמה, פני יהושע כפני לבנה'. שהנס אשר היה במלחמת עמלק, היה נס בדרך הטבע.

התורה שבכתב, מרמזת על מה שלמעלה מדרך הטבע (עי' מהר"ל אור חדש ד"ה ולא היה) והתורה שבע"פ, מקבלת מן התורה שבכתב (תקו"ז קג). והנה כאשר נתקן העולם בדרך הטבע, בנס של מרדכי ואסתר, אז החלה כתיבתה של התורה שבעל פה, מאחר שניתקן הטבע. וזהו הרמז "פתב זאת זכרון פספר" (שמות פרק יז), שדרשו רז"ל (מגילה ז) על הנס של מרדכי ואסתר. וזהו הרמז ב"כתב זאת" (ע' תקו"ז יט מ:): המרמז על כתיבת התורה שבעל פה. ■

כך כיון שיצאו ישראל ממצרים, נפלה אימתן על כל אוה"ע, שנאמר: "שָׁמְעוּ עַמִּים יְרָגוּזוּן חֵיל אֲחֻז יִשְׁבִי פִלְשֵׁת: אֹז נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֵאָחֲזוּמוּ רָעַד נִמְגְוּ כָל יִשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימַתָּה וְפָחַד בְּגֹדְלִי זְרוּעָה יְדַמּוּ פֶאֶכָן עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה' עַד יַעֲבֹר עִם זֶז קִנִּית" (שמות פרק טו), וכיון שבא עמלק ונזדווג להם, אף על פי שנטל את שלו מתחת ידיהם, הקירן לפני אוה"ע'. ונמצא כי לרשע זה, לא הועיל כלל הנס שהיה למעלה מדרך הטבע ולכן צוה ה' יתברך להלחם איתו. וזה שכתוב (שמות יז ט): "וּצֵא הַלֶּחֶם בַּעֲמָלֵק" המלחמה מורה על הטבע, כדי להכניס ולהכניע אותו בדרך הטבע. וכבר כתבנו כי הנס שהוא בדרך הטבע, נקרא לבנה. ולכן ערך יהושע את המלחמה ולא משה, לרמוז על הנ"ל, כמאמר חז"ל (ב"ב

חז"ל אמרו (מגילה יג.): 'רבי נחמיה אומר: הדסה שמה ולמה נקראת אסתר? שהיו אומות העולם קורין אותה, על שום, אסטהר' (רש"י: אסטהר - ירה, יפה כלבנה). יש שה' עושה נסים שהם למעלה מכח הטבע, כגון יציאת מצרים ובקיעת ים סוף ויש שהקב"ה עושה את הנס בדרך הטבע, כמו בנס מרדכי ואסתר, שהנס היה בדרך הטבע, שבתחילה אהב אחשוורוש את המן ולבסוף אהב את אסתר ומרדכי. הרשע עמלק, היה רשע גדול ולא הכניע עצמו למרות כל הניסים שהיו בדרך שלמעלה מהטבע, כמו שאמרו חז"ל על אותו רשע, בילקוט שמעוני (דברים - פרק כה - רמז תתקלח) 'משל לאמבטי רותחת שלא היתה בריה יכולה לירד בתוכה ובא בן בליעל אחד וקפץ לתוכה אף על פי שנכווה, אלא הקירה (קררה) לפני אחרים,

נסיעה לקברות הצדיקים

עם הרב אמנון יצחק ביום רביעי כ"ו אדר ב' 06.04.05

ההרשמה במשרדי "שופר" רח' מתתיהו 10, בני ברק טל: 03-677779

זכרון עולם

המעוניין לתרום להפצת גליונות 'גנזי המלך' הבאים לעלוי נשמה, ליום זכרון או להצלחתו: יתקשר לטל': 03-6762226 למחלקת 'גנזי המלך'

גליון זה "גנזי המלך" מוקדש לעילוי נשמתם של הנפטרים המצוינים כאן
 this booklet is sponsored for the memory of:

ג'ובני אמתי בן קרלא לזכות לחזור בתשובה שלמה Giovanni Amati ben Carla	יהודית חכמון בת גמילה ובנותיה לפרנסה וחיים טובים Judit Hakmun bat Gamila and her daughters	אזורה נחום בן ג'מא ומשפחתו להצלחה ופרנסה טובה Azura Nahum and his family	ג'יאני מוסכתי בן כוסטנצא שיזוכו כל עם ישראל לברכה שלמה Gianni Moscati ben Costanza
אילן חי דבש בן ג'לטומינה ושותפו סימו נאזי נעמן בן לאורה - לפרנסה טובה Ilan Hai Devash ben Gelsomina and his associate Simo Nesi Naaman ben Laura	דב חיים דבש בן מיכול מינא לפרנסה טובה ולבנות בית כשר ונאמן Dov Haiim Devash ben Micol Mina	מרטינה די קסטרו בת סברניה לרפואה שלמה Martina Di Castro bat Sabrina	אדי מסיקה בן ג'יוליה לזיווג הגון כדי לבנות בית כשר בישראל Eddy Messica ben Giulia
סטפנו קלאו בן פראנקה לפרנסה טובה וחיים טובים למשפחתו Stefano Calo' ben Franca	יוסף קלוסקי בן אברהם ואשתו דניאלה בת ג'יוליה לזכות בבן זכר Yosef Calosky ben Avraham and his wife Daniela bat Giulia	השותפים : לאונה סונינו בן ג'יוליה - אלדו אמתי בן אוג'ניו - אדורדו ספדיה בן אמליה לחיים טובים Leone Sonnino ben Giulia Aldo Amati ben Eugenio Eduardo Safdie ben Emilia	דוד אדורדו פדלון בן רינה ומשפחתו לרפואה ופרנסה טובה David Eduard Fadlun ben Rina and his family
יוסף אלקס מולאין בן דניאלה להצלחה בחיים Yosef Alex Molayen ben Daniela	דינה סרור בת מסעודה ובנו משה כנרוד בן דינה - לעלוי נשמתם Dina Seror bat Mesauda and his son Moshe Bendaud ben Dina	ונדא פוג'אטו בת אלאונורה לעלוי נשמתה Wanda Poggetto bat Eleonora	אנריכו אהרון מג'יאר בן רוזא לעלוי נשמתו Enrico Aaron Magiar ben Rosa
סמי בן חזנה לעלוי נשמתו	יעקב ג'קומו טראג'ינה בן אסתר לעלוי נשמתו Yaakov Giacomo Terracina ben Ester	מברך נחום בן מיסה ואשתו ג'מא בלולו בת ג'יורא - לעלוי נשמתם Mevorach Nahum ben Misa and his wife Gemma Bellulu bat Giora	נואמי ג'רבי בת מרים לעלוי נשמתה Noemi Djerbi bat Miriam

להרוויח בגדול

סיפורים © Shofar News כפי הוראות שמתחת

בתוכנית "כח כפלים" \$28 מכספי מעשר

- תקבלו סוף שבוע ששי שבת **חינם**
- קלטות וידאו, CD, טייפ, ספרים **חינם**
- טיול לאתרים בצפון **חינם**
- מנוי שנתי לעתון **חינם**
- מנוי לגנזי המלך **חינם**

מנוי שנתי חינם

גנזי המלך חינם

מלא ושלח

WWW.SHOFAR.NET

הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מינימום

קוד מסלקה	סוג חשבון	מס' חשבון בבנק
בנק	סניף	
אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה		קוד מוסד
2	3	9 2

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____
 1. אני/הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____
 רח' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

נותנים לכם בזה הוראה לחיוב חשבוננו ה"ל בסניפכם, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומנצאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מנטסי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה". (2) ידוע לי/לנו כי:
 א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לבטול ע"י הוראת כל דין. ב. אתה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שחודעה על כך תימסר על דינו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אחיי/אחתי רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכיח/נוכיח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המעשים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. (3) ידוע לי/לנו כי המפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המוטב. (4) ידוע לי/לנו כי סכומי החיוב ע"י ההרשאה זו, יופיעו ברזי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. (5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מגיעה חוקת או אחרת לביצוען. (6) הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. (7) נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, בקבלת הוראות אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה 2. בדפי החיוב: [ממן במשבצת המתאימה] **לחיוב בתאריך:** _____
 1. סכום החיוב ומועדו, יקבעו מנת לעת ע"י "שופר" **\$28 זכאות ליחיד**
 ע"י (הקדמות לקביעתם): **\$56 זכאות לזוג**
 חתימת בעל/י החשבון _____

אגון (בג, 2018) הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עלך לשלוח את המופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק, טל: 03-6777779